

Dankdag 2016 – Dankbaarheid – Naar Lukas 17: 11-19.

Liturgie:

Welkom

Votum en zegengroet

Psalm 67: 1, 3

Gebed

Lezen: Lukas 17: 11-19

Nieuw Liedboek 841: 1, 2 “Wat zijn de goede vruchten”

Preek

Zingen: Nieuw Liedboek 912 “Neem mijn leven, laat het Heer”

Gebed

Collecte

GK 123: 1 “k Geloof in God de Vader, die uit niets”.

Voor de Schriftlezing: Jezus is op weg naar Jeruzalem. Zijn laatste reis. Als Hij straks in Jeruzalem komt, zal Hij gekruisigd worden en sterven. Maar voordat Hij daar aankomt, zendt Hij bijzondere boden vooruit. Tien melaatsen met een bijzonder verhaal. Ze waren melaats. Maar toen ze luisterden naar Jezus, werden ze rein.

Jezus doet wat de wet niet kan: mensen rein maken. Van binnen en van buiten.

En niet één of twee, maar wel tien tegelijk.

Het loont dus om naar deze Jezus te luisteren!

Preek:

Het gaat beter met de economie. Het aantal werkelozen daalt.

Huizenprijzen stijgen weer. Er worden handelsverdragen gesloten.

En de oogst van appels en peren is dit jaar zó goed en zó veel, dat de telers zelfs bang zijn, dat het tè goed is. Wordt de prijs nu niet zó laag, dat ze niets verdienen?

Steeds vaker hoor je dat de kredietcrisis achter ons ligt. En dat is mooi.

Is het ook waar? Dat ligt eraan.

Het woordje ‘kredietcrisis’ betekent de crisis van het krediet. Van het vertrouwen.

Want daar draait ons geld en onze economie om: vertrouwen.

Want geld is maar een stukje papier.

Of een paar cijfertjes op mijn digitale rekening.

Niets waard.

Maar, we hebben met elkaar afgesproken, dat als ik naar de winkel ga met zo’n papiertje van de bank met het getal “50” erop, dat ik dan een hele tas met boodschappen mag meenemen. Brood, melk, vlees...

Geld heeft dus alles te maken met afspraken en met vertrouwen.

Het vertrouwen in zo’n papiertje kan erg geschokt worden als banken onbetrouwbaar blijken. Of als de economie slecht gaat. Als de huizenprijzen kelderen.

Kredietcrisis.

Crisis in het vertrouwen. Want krediet betekent geloof, vertrouwen.

In de geschiedenis van die tien melaatsen is er ook een “kredietcrisis”.
Maar dan een crisis in het vertrouwen in Jezus. In wie Hij is.

Op een dag komen er tien melaatsen bij Jezus.
Ze lijden aan Lepra, staat er in het Grieks.
“Huidvraat”, zegt onze vertaling.
Want je huid werd door deze ziekte letterlijk weggevreten. Zelfs hele voeten, handen,
stukken uit het gezicht.
Niet alleen de verminking was zwaar.
Je raakte ook je plek in de samenleving kwijt. Want lepra is erg besmettelijk.
Je mocht niet meer onder de mensen komen. Melaatsen leefden buiten het dorp in
gammele hutten of in holen in de rotsen. Verstoten. Levende doden.

Lepra maakte je ook onrein voor God.
Je mocht niet meer in de tempel komen.
Niet omdat die mensen per definitie verloren gaan.
Maar omdat de HERE zo wilde duidelijk maken, dat zijn tempel, ja, Hij zelf, niets te
maken had met zonde, dood of ziekte. Hij is een God van reinheid en leven. Van
bloei en niet van afbraak.

Dat zie je ook terug in het boek Leviticus.
Daar gaat het twee hoofdstukken lang over melaatsheid of huidvraat. Lev.13 en 14.
Over voorkomen van besmetting. Over de rol van de priester.
En dan staat er in Leviticus 14 heel mooi wat je moest doen, wanneer je van
huidvraat genezen was.
Dan staat er dat je naar de priester moest gaan en als hij zag dat je genezen was,
dan moest die priester twee vogels nemen.
De ene vogel moest hij slachten en met het bloed van die vogel moest hij dan de ex-
melaatse besprenkelen. Zeven maal. Bloed als symbool van leven. Dan was hij rein.
En dan liet hij de andere vogel wegvliegen. Het leven tegemoet. Rein.
Zo mocht de ex-melaatse ook weer vrij leven. Met gezin en familie en vrienden.

Op een dag komen er zo tien mensen bij Jezus. Ze lijden aan huidvraat. Melaats.
Ze blijven op afstand staan en roepen: “Jezus, Meester, heb medelijden met ons!”.
En dan staat er heel mooi: “Toen Hij hen zag....”.
En daar begint het wonder al: Jezus zag hen.
Voor ons begint het wonder pas als die melaatsen helemaal beter zijn.
Maar het wonder begint al eerder: Hij ziet hen.
Hij had oog voor hen en liep niet aan ze voorbij. Hij blijft staan.

En tegelijk doet Jezus dit wonder in het voorbijgaan.
Want Hij is op weg naar Jeruzalem.
Naar het kruis. Het grote offer voor de zonden van de wereld.

Hij wordt als die eerste vogel geslacht en maakt ons rein door zijn bloed.
Wij zijn die tweede vogel: wij mogen in grote vrijheid leven.
Hij is op weg naar Jeruzalem.

Jezus ziet hen en geneest hen. Maar wel op een vreemde manier.
In Lukas 5 genas Jezus ook een man, die aan huidvraat leed. Maar Jezus geneest hem toen direct: Jezus raakt hem aan en meteen verdwijnt de huidvraat.
En dan moet hij naar de priester toe.
Maar nu zegt Jezus alleen tegen hen: "Ga u aan de priesters laten zien".
Terwijl ze nog ziek zijn!

Waarom doet Jezus dat zó?
Jezus vraagt geloof. Vertrouwen. Krediet.
Jezus leert, dat genezing begint met geloof in de Genezer. Met het hart.
En als het hart rein is, dan wordt ook het lichaam rein.

Die melaatsen gaan dus op weg naar de priester in Jeruzalem. Ziek.
En die reis naar Jeruzalem was vanaf die plek ruim een dag reizen. Ze moesten er zo'n 50 kilometer voor lopen.
En onderweg zagen ze nog de witte plekken op hun huid. De weggevreten vingers.
U voelt: dat vroeg allemaal wel erg veel geloof in Jezus.
Op weg gaan terwijl je nog niet genezen bent. Je hebt alleen de belofte.

Ja, en is dat ook niet het leven van al Gods kinderen?
Is Abraham al niet zo op weg gegaan?
Hebben Abraham en Sarah zo niet op hun zoon gewacht?
Op weg met een belofte.
Een belofte, die brandt in je hart. Een belofte, die krediet vraagt. Geloof.

Jezus vervult zijn belofte.
Want onderweg naar Jeruzalem worden ze alle tien genezen.
Maar: slechts één neemt de moeite om Jezus te bedanken voor de genezing.
Maar één.
Een Samaritaan. Een allochtoon.
En moet je eens kijken hoe: hij moet er opnieuw uren voor teruglopen.
En als hij na uren lopen Jezus vindt, looft hij God met luide stem en valt hij neer voor Jezus' voeten om Hem te danken.
Wat mooi!

Die Samaritaan ligt geknield voor de voeten van Jezus.
Het tekent zijn totale overgave.
En over de gebogen rug van deze vreemdeling heen spreekt Jezus zo Israël aan.
Want in Israël is het langzaam steeds stiller geworden rondom Jezus.
De haat groeide. De spot.
Er werden plannen gesmeed in Jeruzalem om Hem uit de weg te ruimen.
En dan is er onderweg een Samaritaan, die God luidkeels looft en zich voor Jezus' voeten neerwerpt. Zijn luidkeels loven maakt de pijnlijke stilte rondom Jezus opeens heel hoorbaar.
Jezus spreekt Israël aan. En een soort van Marokkaan wordt hun voorbeeld.

Hij spreekt ook ons aan.
Want wat zegt het wanneer je God dankt voor zijn gaven?
Als je dankt voor je werk. De oogst. Je inkomen. Je eten en drinken.

De kerk, waar je mag zingen en huilen.

Voor het leven van een vogel, die wordt losgelaten en vrij en vol blijdschap hoger en hoger klimt in het warme licht van de zon.

Door te danken zeg je, dat je helemaal afhankelijk bent van de Gever.

Als God zijn hand niet had geopend, was er geen oogst geweest.

Waren de dieren in je stal nooit zo gezond geweest.

Ja, zonder God, was ons heelal gewoon uit elkaar gevallen.

Door te danken in Jezus' naam, zeg je, dat je niets hebt verdiend.

Alles wat je kreeg was genade. Ontferming.

Dankdag gaat dus ook dieper, dan alleen dankbaar zijn voor wat je allemaal ontvangt. De oogst, gezondheid, eten en drinken...

Het laat ook zien, dat je oog hebt voor de Gever.

Voor God.

Voor zijn goedheid.

En dat is ook het fijne puntje in deze geschiedenis.

Die Samaritaan is niet alleen dankbaar.

Hij erkent ook de genezer: Jezus.

Want let op: er staat dat hij terugkomt bij Jezus en dat hij God de eer bewijst!

Want die andere negen, die in de tempel zijn gebleven, die hebben God ook wel gedankt. Dat hoorde bij het ritueel. Je geneest, je gaat naar de priester en als hij zegt dat je genezen bent, breng je een dankoffer aan God bij het altaar. Twee jonge rammen en een graanoffer.

Die negen anderen hebben God dus wel bedankt.

Maar alleen die Samaritaan keert bij Jezus terug omdat hij iets beseft van de grootheid van Jezus. Jezus is de Heiland. De zoon van God.

En hij buigt diep voor Jezus en prijst God.

Ten slotte.

Het opvallende van deze geschiedenis is natuurlijk, dat die tien mannen met huidvraat al op weg naar de priester gingen, terwijl ze nog ziek waren.

Zij moesten geloven, dat Jezus' woorden onderweg waar werden.

Maar dat vraagt veel vertrouwen in Jezus. Veel krediet.

Durf je dat?

Durf je op weg te gaan met Jezus, terwijl je nog ziek bent?

Terwijl je nog zondig bent?

En dat je je dan niet schaamt als je onderweg mensen tegenkomt, die aan je vragen "Hé, wat ga jij doen? Mag jij je als melaatse wel zo vrij bewegen?"

En dat je dan durft zeggen: "Ja, ik ben op weg om te laten zien dat ik genezen ben!"

Dat is het krediet, het geloven op Dankdag: dat je weet, dat je op het woord van Jezus al genezen bent. Ook al zijn er nog zieke plekken in je leven. Ook al moet het nog officieel worden vastgesteld.

Verwonderd trek je verder om wat je al gekregen hebt.

Elke dag eten en drinken.

En ook nog eens de diepe belofte van nieuw leven.

Amen.

Gebed:

Vader in de hemel, we komen vanavond bij U om u te danken. Op biddag hebben we u om een zegen gevraagd. Een zegen op ons werk op de akker. Om een goede oogst. Om zegen op ons bedrijf. Een vrucht op ons werk op school. In de kerk.

En u heeft veel zegen gegeven. U gaf ons een goede oogst.

En daar willen we u ook voor danken.

Daarom knielen wij neer bij U.

Omdat u trouw blijkt altijd weer. Omdat u ons handenvol geeft van uw goedheid.

Altijd weer.

Daarom heffen wij onze handen op en prijzen u Heer.

Daarom openen we ons hart om uw woorden van leven in te drinken.

Amen.

Gebed:

Vader in de hemel, u laat uw zon opgaan over goede en slechte mensen en u laat het regenen over rechtvaardige en onrechtvaardige mensen. En zelfs in de tuinen van atheïsten groeien rozen. Wat bent u goed.

Dat hebben we ook in de afgelopen tijd gezien. U gaf vruchten op het veld. Jonge dieren in onze stallen. Kassen vol vruchten. Elke dag te eten en te drinken. U gaf kracht voor ons werk in ons bedrijf en op school. In de spreekkamer In de verzorging en de ziekenhuizen.

Wij knielen voor uw voeten neer, Vader, om U daarvoor te danken. Want U bent de Gever. Gul en trouw.

Wij danken u dat wij uw trouw ook mogen zien in het offer van Jezus, uw zoon. Wij danken u, dat u de blijde Boodschap over Jezus steeds weer in ons leven laat horen.

Wij danken u voor het werk in de kerk. Voor de inspanning van ouderlingen en diakenen. Voor het evangelie, dat hier steeds weer mag klinken.

Ja, het gebeurt allemaal in zwakheid, HERE.

Maar door die zwakheid heen leren wij uw kracht verstaan. Uw trouw.

Zoals eens die Samaritaan knielen wij voor u en danken u met heel ons hart voor wat u ons elke dag weer geeft.

Neem onze dank aan, HERE, en zegen ons.

Amen.